

I

‘Mam,’ begin ik na het eten aarzelend, ‘ik ben vanavond weg, we gaan met vrienden bij Olivier zitten.’ Mijn moeder kijkt even op van haar leesboek, knikt een keer en leest dan verder. Het interesseert haar niet zoveel wat ik met mijn leven doe. Zolang ik maar geen drugs deal of meisjes verkracht. Ze leeft nogal in haar eigen wereld. Vaak komt mij dat wel goed uit, maar vanavond zou ik willen dat ze iets strenger was. Dat ze zou zeggen: ‘Weet je dat wel zeker?’ Maar dat zegt ze niet en dus stap ik, met frisse tegenzin, op mijn fiets half Deventer door naar het huis van Olivier. Ik ben zo druk in gedachten, dat ik mijn jas vergeet.

Eenmaal binnen zit de stemming er al goed in, de lege bierflesjes passen niet meer in één kratje en ook lege flessen wodka laten zien dat ik een hoop drankjes achterloop. ‘Je bent laat.’ Geen hallo of leuk dat je er bent. Meteen krijg ik twee biertjes in mijn handen gedrukt. De eerste ad ik, bij de tweede doe ik iets rustiger aan. Nog voordat de tweede op is, krijg ik nummer drie al. Ik ben het ondertussen gewend, maar in het begin was alles wennen: het gezelschap, het drinktempo en het drinken van verschillende drankjes door elkaar. Allemaal nieuw voor mij. Gek eigenlijk, hoe dat in een paar maanden tijd zo snel kan veranderen. Terwijl ik nadenk, hoor ik Olivier overdreven hardop lachen. Ik kijk op en zoek met mijn ogen waar hij staat. Typisch, hij staat op een stoel in het midden van de kamer. De rest van de vriendengroep kijkt hem schaapachtig aan en iedereen lacht wat mee. Ze durven allemaal niet te zeggen wat ze daadwerkelijk denken. Ik ben ervan overtuigd als iemand het lef had zijn mond open te doen, dat de rest er zo in mee zou gaan. Daarvoor moet er wel eerst iemand zijn die tegen Olivier durft in te gaan en die is tot dusver nog niet opgestaan. Zelf peins ik er niet over, want Olivier kan je maken en breken en ik word liever niet door hem gebroken.

‘Kom, we gaan roken.’ Het klinkt niet als een vraag en dat is het ook niet. ‘Je weet dat ik niet rook.’ Het komt er botter uit dan de bedoeling was. Ik wil me verontschuldigen, maar Olivier is me voor: ‘Oh, krijg je ineens een grote mond?’ Hij kijkt me geamuseerd aan en vervolgt dan: ‘Bootje, je weet toch hoe het zit en wat de regels zijn?’ Ik kijk hem geïrriteerd aan, want ik haat het als hij me Bootje noemt: het klinkt zo denigrerend. Langzaam komt er een grijns op zijn gezicht, hij weet precies waar hij me mee kan irriteren. Met lichte tegenzin sta ik op en loop ik met de groep mee naar buiten. Eén trekje, meer niet. Voor ik het weet heb ik drie sigaretten gerookt en voel ik me misselijk en boos. Boos op Olivier, maar vooral boos op mezelf. Mijn

moeder zegt altijd dat woede een gevaarlijk gevoel is. Waarom heeft ze me nooit uitgelegd. Als Olivier even niet kijkt, glip ik terug naar binnen, naar het toilet. Ik pak niet het toilet op de benedenverdieping, maar een van toiletten op de bovenverdieping. Ik weet dat het daar rustig is en dat niemand daar zomaar binnenkomt. Als ik zeker weet dat de kust veilig is, steek ik mijn wijsvinger in mijn keel en gooi ik alles eruit. De jongens moesten eens weten. Ik kan zo al amper meekomen op hun drinktempo, laat staan als ik alles binnen zou houden. Na zeven drankjes zit ik aan mijn limiet en moet ik het kwijt. Ik wacht even, luister goed of er niemand in de buurt is en steek dan nogmaals mijn vinger in mijn keel, om er zeker van te zijn dat ik echt alles kwijt ben. Wankelend sta ik op, trek de wc door en terwijl ik mijn handen was en mijn mond spoel, kijk ik in de spiegel naar mijn spiegelbeeld. Ik zie een magere jongen met een bleek gezicht en wallen onder twee donkerbruine ogen. Mijn haar zit warrig, ik probeer het een beetje te fatsoeneren, maar dat lukt niet. Snel open ik een paar kastjes om te kijken of er ergens gel ligt. Ik vind geen gel, dus besluit ik dat ik genoeg moet nemen met mijn waardeloze kapsel. Voordat de rest merkt dat ik te lang weg ben, haast ik me terug naar beneden. Daar zijn ze zo bezopen, dat ze niks in de gaten hebben gehad. Een opgeluchte zucht ontsnapt voor ik er erg in heb. ‘Waarom die diepe zucht?’ Ik schrik van de vraag: ‘Sorry?’ Langzaam draai ik me om en kijk naar de jongen die achter me staat. Hij draagt opvallende rode Nike Air Max, een zwarte skinny jeans, een simpel T-shirt en hij kijkt geamuseerd uit zijn felblauwe ogen. Mijn gezicht moet er vreemd hebben uitgezien, want de jongen begint te lachen. Niet het vernederende en gemene lachen van Olivier, maar oprecht lachen. Lachrimpeltjes verschijnen rond zijn ogen en ik voel me bijna op mijn gemak. ‘Ik ben Lenn.’ Aarzelend pak ik de hand vast die hij uitsteekt: ‘Boaz.’ Ik kijk om me heen. Waar is Olivier? Kent hij deze jongen? Waarom heb ik hem nog nooit eerder gezien? Lenn moet mijn vragende blik gezien hebben, want voor ik hem een vraag kan stellen antwoordt hij: ‘Ik ben een vriend van Vic.’ Ik knik begrijpend, Victor is de oudere broer van Olivier. Hij is weinig thuis en heeft nooit vrienden over de vloer, dus dan is het logisch dat Lenn me niet bekend voorkomt. ‘Maar de rest is een avondje stappen toch? Waarom ben jij dan hier en niet met Victor mee?’ De vraag ontglipt me en ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Lenn lacht en heeft zijn antwoord al klaar. ‘Ik moet morgenvroeg op tijd werken, dus had geen zin om met een kater op werk te staan. Vic vroeg of ik dan een oogje in het zeil te houden hier. Met Ollie weten we het maar nooit hé?’ Hij lacht nog steeds, maar deze lach heeft meer weg van een grimas dan van vriendelijkheid. Ik krijg de indruk dat Lenn Olivier niet zo moet. Ik wend mijn hoofd af en mompel dat ik frisse lucht nodig heb. Voor ik naar buiten loop, draai ik mijn hoofd nog eenmaal om. Ik zie Lenn verbaasd kijken.

Eenmaal buiten adem ik diep in en uit. Ik probeer mijn hoofd leeg te maken en te overdenken wat er net gebeurd is. Net als ik denk dat ik even rust heb, hoor ik Olivier mijn naam roepen. Ik zucht voor de zoveelste keer deze avond en draai me om in de richting van Oliviers stem. Hij kijkt me aan met een geïrriteerde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Kom je nog?’ Ik heb geen idee wat we gaan doen, maar aan zijn gezichtsuitdrukking te zien, lijkt het me geen goed idee om het te vragen. ‘We wachten.’ Ik slik mijn irritatie en woede weg, tover een geforceerde glimlach op mijn gezicht en loop naar de groep toe. Rover, Kevin, Joël, Luke en Manuel: iedereen kijkt me aan. Manuel werpt me een vragende blik en ik kijk hem aan, terwijl ik met mijn ogen rol. Manuel glimlacht en snapt meteen wat ik bedoel. Ik heb het idee dat hij mijn frustratie tegenover Olivier ook snapt. Soms lijkt het of Manuel en Olivier botsen, maar als ik dat aan Manuel vraag, ontkent hij dat altijd. We lopen richting buiten als ik ineens hoor: ‘Waar is je jas?’ Die vraag kan alleen maar van de altijd praktische Rover komen. ‘Thuis, vergeten,’ mompel ik. ‘Je kunt mijn jas wel lenen.’ Lenn staat achter ons. Terwijl ik naar de vloer kijk, mompel ik aarzelend: ‘Dankje, dat is aardig.’ Terwijl wij onze fietsen pakken, blijft Lenn in de deuropening staan. ‘Ga je niet mee?’ vraagt Kevin. Lenn schudt kort zijn hoofd, hij gaat richting huis vanwege zijn ochtenddienst. Ik hoor Olivier zachtjes ‘chill’ fluisteren. Lenn trekt één wenkbrauw op en kijkt Olivier streng aan: ‘Geen gekke dingen doen, anders kom ik alsnog achter jullie aan.’ Olivier rolt met zijn ogen en we fietsen de straat uit.

Ik fiets naast Rover en vraag me af of hij weet waar we naar toe gaan. Net als ik hem de vraag wil stellen, krijg ik een vragende blik van Rover. ‘Man, waar zit jij met je gedachten deze avond? We zien je amper.’ ‘Nergens, sorry,’ zeg ik snel, ‘ik ben gewoon moe.’ ‘Ik zou je maar snel over je vermoeidheid heen zetten...’ Het komt er duidelijk dreigender uit dan de bedoeling was, want ik krijg meteen een verontschuldiging van hem: ‘Sorry, dat was niet mijn bedoeling. Ik word gestrest van Olivier.’ Ik glimlach, daar hebben we allemaal wel eens last van. ‘Is oké. Wat gaan we eigenlijk doen?’ ‘Nou, Olivier had het erover dat hij wilde stappen, maar hij wilde ook onze 9e maand Broederschap vieren.’ Van binnen heb ik nu al spijt dat ik ben meegegaan. Als Olivier iets wil vieren, dan gaat dat vaak gepaard met veel alcohol en een of ander vreemd ritueel. Toen onze groep één maand bestond, had Olivier bedacht dat het leuk zou zijn als iedereen iets zou stelen voor de eerste viering. Rover werd gepakt, maar omdat hij minderjarig was, kwam hij er redelijk goed vanaf. De tweede viering was nog erger. We sliepen allemaal het hele weekend in het vakantiehuis van Oliviers familie en hij had gekke opdrachten bedacht die we moesten uitvoeren: een heel slechte variant van truth or dare. Ik twijfel kort, ik kan natuurlijk altijd omdraaien en naar huis fietsen. Ineens wordt er hard geremd door de rest van

de groep, in een reflex trap ik ook op de rem. Te laat, we zijn er al. Teruggaan is nu zeker geen optie meer. Terwijl ik mijn fiets op slot zet, vindt Olivier een steen waarop hij kan staan voor zijn 'toespraak'. Typisch Olivier, hij moet altijd, letterlijk, boven de rest uitsteken. Alsof hij zo nog een keer extra wil benadrukken dat hij boven ons staat en ons in zijn macht heeft. Ik word er misselijk van en als mijn ogen aan het donker gewend zijn, probeer ik te ontdekken waar we zijn. Het is pikdonker en de paar straatlantaarns die ik zie staan, doen het half of zijn kapot. De rillingen lopen over mijn rug, maar tijd om na te denken heb ik niet. Olivier begint met praten en meteen hangen we allemaal aan zijn lippen. 'Vrienden... Broers, vandaag is de dag aangebroken dat we negen maanden Broederschap vieren. Ik ben trots dat jullie mijn vrienden zijn en om te kijken of dat nog altijd wederzijds is, heb ik de viering van het Broederschap in het leven geroepen. De eerste keer herinneren jullie je vast allemaal nog goed, hè Rover.' Een gemene steek onder water, Rover werpt Olivier een boze blik toe en Olivier vervolgt rustig zijn speech. 'De tweede keer is tot nu toe mijn persoonlijke favoriet, daar hebben we elkaar zoveel beter leren kennen. En ik geloof, dat wij als vriendengroep en als Broederschap nog veel meer naar elkaar toe kunnen groeien...' Ik ben gestopt met luisteren, wat een gezeur. Hij laat het allemaal zo leuk klinken, maar in feite is het voor hem als enige écht leuk. Hij is een geboren leider, dat is waar, maar waarom moest hij mij er nu uitpikken om een groep mee te vormen?

De eerste collegedag

'Heb je alles lieverd?' Ik kijk op van mijn telefoon, dit is nieuw: ze klinkt bijna bezorgd. 'Ik denk het wel, maar aan de andere kant: hoeveel kun je nodig hebben op je eerste dag?' 'Geen idee, ik wilde het gewoon even vragen.' Mijn moeder klinkt onzeker. *Zielig. Ik snap het wel. Als je als moeder ineens alleen een kind van amper 4 jaar oud moet verzorgen, dan heb je ook geen idee wat je overkomt. En hoewel ik houd van mijn moeder en vind dat ze het prima gedaan heeft, ben ik dat typische mama-gedrag ondertussen wel een keer zat. Helemaal nu ik ga starten met een nieuwe opleiding na de havo. 'Ik moet gaan.'* Terwijl ik richting de gang loop om mijn jas te pakken, hoor ik mijn moeder achter me aankomen. Voor ik de deur uit ben, krijg ik een kus op mijn voorhoofd. *Ik glimlach, het had niet hoeven, maar ik waardeer haar gebaar. Ik weet hoe moeilijk ze het soms nog heeft. Terwijl ik mijn fiets uit het schuurtje pak, draai ik me om richting de voordeur. Ik steek mijn hand op en zwaai, ze zwaait terug en sluit daarna de voordeur.*

Hard gelach doet me ontwaken uit mijn herinnering. Ik schrik op en kijk naar de gezichten van mijn vrienden. Rovers blik is meelijwekkend, Kevin en Joël kijken op dezelfde neerbuigende manier, Luke kijkt verveeld, Manuel pijnlijk en de blik op Oliviers gezicht spant de kroon: die straalt een en al vermaak uit. Ik schrik, wat heb ik gemist? Shit, hoe kon ik zo stom zijn om niet op te letten tijdens de speech van Olivier? Dit kan alleen maar een heel groot probleem worden. Olivier kijkt me geamuseerd aan, schraapt zijn keel en begint: 'Bootje, jij zat niet op te letten. Dat is vervelend van je.' De afkeuring druipt van zijn stem af. Ik schaam me, kijk naar de grond en probeer de blikken van de anderen te ontwijken. Er is één voordeel, we zijn altijd samen als groep. Een kleine zucht van verlichting ontsnapt. Ik kijk omhoog. Olivier is ondertussen van zijn steen afgekomen en staat bijna voor mijn neus. Hij is iets kleiner dan ik, maar dat maakt hem niet minder intimiderend. 'Bo, je zat niet op te letten. Waarom niet?' Terwijl hij het zegt, schudt hij afkeurend met zijn hoofd om zijn woorden kracht bij te zetten. Afkeur maakt plaats voor onbegrip en teleurstelling. Alsof het zo gek is dat iemand een keer stopt naar hem te luisteren, denk ik bij mezelf. Iedereen kijkt gefocust naar Olivier en wat hij gaat zeggen. Shit, ik heb echt iets gemist. 'Ik ben teleurgesteld in je, Bo. Misschien moet jij maar eens in je eentje laten zien dat je het waard bent om onderdeel van deze vriendengroep te zijn.' Ik kijk om me heen, zie de jongens elkaar blikken toewerpen. 'Maar, we doen toch altijd alles als groep?' Nu begin ik bang te worden. Ik zie Olivier denken. 'Klopt, maar jij bent degene die niet luistert. Deze hele maand doe je vreemd en je bent vaak afwezig. Des te meer reden om je toewijding op de proef te stellen.' Waterdicht, hier kan ik niets tegenin brengen. Ik werp een wanhopige blik op de jongens, die allemaal als een stel sukkels naar beneden kijken alsof ze grassprietjes aan het tellen zijn. Wanhopig probeer ik Manuels blik te vangen, hij heeft vast genoeg lef om tegen Olivier in te gaan. Uiteindelijk is het inderdaad Manuel die omhoog kijkt en zachtjes zegt: 'Olivier, we zijn wel een groep.' Het klinkt weifelend en niet overtuigend. Ik kijk Manuel met een smekende blik aan, maar hij is vastberaden verder niets meer te zeggen. Ik zucht, kijk Olivier aan, recht mijn rug en vraag hem wat hij van me wil. Met een grijns op zijn gezicht en opgetrokken wenkbrauwen werpt hij een blik van mij, richting het water en weer terug. Het duurt even voor het tot me doordringt. 'Ga weg man, doe normaal.' Alles komt er veel botter uit dan ik bedoel en die fout heb ik eerder gemaakt deze avond. Olivier trekt zijn wenkbrauwen nogmaals op en kijkt me verbaasd aan. 'Sorry, weiger je?' 'Ik...' Ik val even stil, maar vervolg mijn smeekbede dan. 'Olivier, doe even normaal. Het vriest ongeveer, ik ga echt dat water niet in.' Geen reactie, slechts een afkeurende blik. 'Sukkel.' Kevin mompelt het voor hij er erg in heeft en slaat geschrokken zijn hand voor zijn mond. Olivier kijkt goedkeurend in Kevins richting. 'Heel goed Kev, zeg hem de waarheid. Zeg hem maar dat hij een sukkel is. Hij durft

niet, luistert niet en daarmee is hij onze vriendschap en ons Broederschap niet waard.' Geschokt kijk ik richting Olivier. Wat bedoelt hij daar nu weer mee? Olivier moet de wanhopige blik op mijn gezicht gezien hebben, want hij reageert er direct op. 'Luister, je bent met ons of je bent tegen ons. Wat wordt het, Boaz?' ☹